

DOI <https://doi.org/10.32405/978-966-97763-9-6-2021-316-317>

СТАНДАРТИЗАЦІЯ ЯК МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ У ТУРЕЧЧИНІ

Надія Постригач, к.біол. н., ст.наук.сп.

Інститут педагогічної освіти і освіти дорослих
імені Івана Зязюна НАПН України
м Київ, Україна

Метою дослідження є аналіз процесу стандартизації як механізму забезпечення якості педагогічної освіти у Туреччині.

Виявлено, що стандарти кандидатів на посаду вчителя зосереджені на результатах навчання, які відображають знання, вміння та навички ефективного вчителя. Розкрито, що основною метою нинішньої реформи турецької системи освіти є підготовка учнів як науково грамотних громадян, здатних використовувати наукові факти у своєму повсякденному житті та отримувати знання про природу науки та техніки, процесів наукового мислення. Зроблено висновок про те, що підготовка турецьких вчителів до відповідної освіти спрямована на використання інших видів підходів до викладання, заснованих на конструктивістській теорії та підходах до дослідження.

Багато сучасних країн визначають свої стандарти педагогічної освіти вчителів у світлі власної культури та майбутніх перспектив. Стандарти, як правило, забезпечують основу функціонування акредитованих підрозділів освіти в школах по всій країні. Їхні місії та теоретичні основи створюють фундамент, на якому вони будують свої програми педагогічної освіти. Стандарти кандидатів на посаду вчителя зосереджені на результатах навчання, які відображають знання, вміння та навички ефективного вчителя. Кандидати на посаду вчителя повинні продемонструвати знання, вміння та навички, щоб забезпечити можливості для навчання, які «підтримують інтелектуальний, соціальний та особистий розвиток учнів». За результатами ОЕСР Програми міжнародного оцінювання учнів (PISA, 2003) та Тенденцій у міжнародному вивченні математики та природознавства (TIMSS, 1999) показано, що деякі сучасні країни, такі як США та Велико-

Британія та країни, що розвиваються, наприклад Туреччина, Греція, Нова Зеландія та Мексика мають показники нижчі за середній бал або мають приблизно середній бал серед країн ОЕСР за рівнем успішності учнів, що свідчить про необхідність перегляду та модифікації власних систем освіти. Однією із можливих причин того, чому в деяких країнах учні не змогли отримати хороший бал в оцінюванні PISA та TIMSS, може бути низька якість вчителів. За результатами TIMSS (1999) Туреччина посіла 31-те місце серед 38 країн за рівнем успішності учнів у математиці та 33-те – за досягненнями восьмикласників у природознавстві. Результати PISA (2003) серед 15-річних учнів показали, що з-поміж 38 інших країн тридцять чотири країни отримали бали, вищі за показники Туреччини з математики, тридцять три – з читання та тридцять п'ять – з природознавства (Turkmen, 2009).

Таким чином, уряд Туреччини, як країни, що розвивається, стурбований поганою успішністю учнів з природничих тем, що супроводжується зростаючою потребою в науково-технічних знаннях та навичках, щоб наздогнати сучасні країни. Викладачі природничих предметів, філософи та Міністерство національної освіти (MoNE) зрозуміли, що практичні заходи не застосовуються у школах, а отже, учні мають проблеми у правильному розумінні природи науки через активне навчальне середовище та використання наукових концепцій, які є відповідні їх життю, потребам та інтересам. Великі зусилля щодо реформування освіти було здійснено у 2000 р. та переглянуто у 2004 р. Метою нового курікулуму з природознавства як частини освітньої реформи є підготовка учнів як науково грамотних громадян, здатних використовувати наукові факти у своєму повсякденному житті та отримувати знання про природу науки та техніки, процесів наукового мислення. Крім того, взаємодія наука-технологія-суспільство у студент-орієнтованих підходах до навчання повинна бути інтегрована як альтернативні методи вимірювання та оцінювання.

З цією метою протягом 2004–2005 н. р. була впроваджена пілотна програма в 9 провінціях та 120 початкових школах Туреччини та потім оцінена MoNE щодо її готовності до повного впровадження у наступному навчальному році. Пізніше усі викладачі природничих предметів з науковим ступенем пройшли підготовку в MoNE, а потім їм запропонували короткий семінар, який тривав 3 дні і мав на меті освітню реформу для

післядипломних вчителів. Навіть назву курсу природничих наук було змінено на «Науку і техніку в початковій освіті». У 2005 р. університетські програми природничої освіти були змінені і для переддипломних вчителів. Після цих змін у 2005–2006 навчальному році було розпочато розширену реформу природничої освіти., згідно з оцінками якої групою турецьких учених (Bozuyilmaz and Bağcı-Kılıç, 2005; Çakır, 2005), об'єм природничого знання зменшився, тоді як підкреслювались навички наукового процесу і зв'язки між наукою та технологіями й суспільством (Turkmen, 2009).

Отже, основною метою нинішньої реформи курікулуму з природознавства є підготовка учнів як науково грамотних громадян, здатних використовувати наукові факти у своєму повсякденному житті та отримувати знання про природу науки та техніки, процесів наукового мислення. Виявлено, що підготовка турецьких вчителів до відповідної освіти спрямована на використання інших видів підходів до викладання, заснованих на конструктивістській теорії та підходах до дослідження.

Ключові слова: забезпечення якості; курікулум; конструктивізм; педагогічна освіта; природознавство; стандартизація; Туреччина.

Література

1. Turkmen, H. (2009). Examining elementary science education teachers disposition after reform. *Asia-Pacific Forum on Science Learning and Teaching*, 10 (2), article 13. Retrieved from https://www.eduhk.hk/apfslt/v10_issue2/turkmen/turkmen2.htm